

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε΄

18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 8

ΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ γραμμάτων τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων πληροφορηθεῖσα ὅτι, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας αὐτοῦ, ἡ ἐπιτόπιος τῆς Παλαιστίνης Κυβέρνησις διώρισεν ἐπιτροπεῖαν, προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ Sir Anton Bertram, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὅτι ἡ Ἐπιτροπεὶα αὕτη δι' ἐκθέσεως αὐτῆς προτείνει τὴν ἀλλοίωσιν ἢ μᾶλλον τὴν κατάργησιν τοῦ αἰωνοβλοῦ καθεστώτος τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἀγρύπνου φρουρῆς τῶν πανσέπτων Προσκυνημάτων Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἧτις ἐπὶ αἰῶνας μακροῦς, ὑπὸ βαρβάρους κατακτητὰς τῆς Παλαιστίνης καὶ διώκτας τοῦ Χριστιανισμοῦ, διέσωσεν αὐτὰ καὶ διεφύλαξε δι' ἀνεκδιηγήτων ἀγώνων, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ἰδρύσαντος αὐτὰ καὶ διακοσμήσαντος καὶ συντηρήσαντος καλεῖς πᾶσαν ἀνάγκην αὐτῶν ἀπειδὴς συντρέξαντος,

Ἀποφασίζει,

Νὰ ἐκφρασθῇ ἡ συμπάθεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ διαβιασθῇ ἀρμοδίως, μερίμνη τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πρὸς τε τὴν Κεντρικὴν καὶ τὴν ἐπιτόπιον τῆς Παλαιστίνης Κυβέρνησιν ἢ θερμὴ εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως παραμείνῃ σεβαστὸν τὸ καθεστῶς τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῶν Προσκυνημάτων, ὅπως ἡ Χριστιανικὴ καὶ φιλελευθέρη Κυβέρνησις τῆς Μεγάλης Βρετανίας, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Παλαιστίνης δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, τηρήσῃ μὲν ἀναλλοίωτον τὸ καθεστῶς τοῦτο, ἐπαφιεμένη εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν φροντίδα τῆς ρυθμίσεως τῶν τυχόν ὑφισταμένων ἐσωτερικῶν ζητημάτων τῶν ἀραβοφώνων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης, ἀποκρούσῃ δὲ πᾶσαν εἰσήγησιν ἀνατρεπτικὴν τοῦ καθεστώτος, ζητοῦσαν νὰ παραστήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον

Ἱεροσολύμων καὶ τὰ Προσκυνημὰ ὡς τοπικά, ἐκ παρενοχλήσεως τοῦ χαρακτήρος αὐτῶν, καὶ τῆς ἄλλως ἐξαιρετικῆς σημασίας, ἣν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ κέντηνται.

Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος διαβιβασθήτω καὶ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας μετὰ τῆς θερμῆς παρακλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς σεπτῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ζήτηματος, τοῦ προκαλοῦντος ζωηρότατον διαφέρον συμπάσης μὲν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ δ' ὁμως τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Φεβρουαρίου ἔτους σωτηρίου χιλιοστοῦ ἑνεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑβδόμου

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, Πρόεδρος
- † Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος
- † Ὁ Φωκίδος Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Κεφαλληνίας Δαμασκηνός
- † Ὁ Λαρίσης Ἀρσένιος
- † Ὁ Μεσσηνίας Μελέτιος
- † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός
- † Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος Γερμανός
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος
- † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμόθεος
- † Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων
- † Ὁ Φθιώτιδος Ἰάκωβος
- † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος
- † Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος
- † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος
- † Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός
- † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κωνσταντῖνος
- † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος
- † Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀθηναγόρας
- † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας
- † Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος
- † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρπος
- † Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

A.

Πρωινή εφημερίς—δ «Ελεύθερος Τύπος»— έσχε τήν πρωτοβουλίαν ἐπ' ἐσχάτων νά προβῆ εἰς εὐρείαν ἔρευναν περὶ τῆς οὐσίας τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη σοδοῦσης παρ' ἡμῖν πολυμόρφου κρίσεως, περὶ τῶν αἰτιῶν αὐτῆς καὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας. Πρὸς τοῦτο ἀπετάθη πρὸς διαφόρους ἐκπροσώπους τῆς «ἰθουοῦσης κοινωνικῆς τάξεως», τοὺς ὁποίους καὶ προεκάλεσε νά ἐκθέσωσι τὰς περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος γνώμας του, πράγματι δὲ ἐγνωμάτευσαν περὶ αὐτοῦ τὸ μὲν οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν παρ' ἡμῖν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξ ἄλλου δὲ ἱεράρχαι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, νομομαθεῖς, κοινωνιολόγοι, δημοσιολόγοι, λογογράφοι, καὶ ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι ἀκόμη. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἀπηρτίσθη ὀλόκληρος «κοινωνιολογικὴ φιλοσοφία» περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ προβλήματος καὶ τῶν διαφόρων ὕψεων αὐτοῦ, προβλήματος, τὸ ὅποσον προσέκυψε, κατὰ τὴν γενικὴν ἀντίληψιν, ἐκ τῆς κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ μετ' αὐτὸν δημιουργηθείσης παγκοσμίου κρίσεως, ἣτις παρ' ἡμῖν πρὸς τῷ γενικῷ χαρακτήρι, φέρει καὶ τοπικὴν, ἑλληνικὴν σφραγίδα, ὡς κρίσις καὶ ἑλληνικὴ.

Ἔϊνε εὐνόητον ὅτι ἕκαστος ἠτένισε πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κρίσιν ἀπὸ ὠρισμένης ἐπόψεως, τῆς ἐπόψεως τῆς ἰδικῆς του, τοῦ κύκλου τοῦ ἰδικοῦ του. Ἐντεῦθεν ἡ κρίσις ἔλαβε πολλοὺς χαρακτηρισμοὺς, ἀνάλογος δὲ πρὸς τὴν ὑπ' ἐκάστου κριτοῦ γενομένην διάγνωσιν τῆς νόσου διετυπώθη καὶ ἡ θεραπευτικὴ. Οἱ πολιτικὸι π. χ. ἔχαρακτήρισαν τὴν κρίσιν «πολιτικὴν», οἱ οἰκονομολόγοι «οἰκονομικὴν», ἄλλοι «ἠθικὴν» κ. ο. κ. Οὕτω παρήχθη ἐν σύνολον διαγνωστικὸ—θεραπευτικὸν ἴλιον ἀξιοσπούδαστον, τὸ ὅποσον θὰ ἔπρεπε νά τεθῆ ὑπ' ὄψιν παντὸς δυναμένου—καὶ ὀφείλοντος—νά φιλοσοφῆ ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς πραγματικότητος, νά κρίνῃ περὶ αὐτῆς, καί, τὸ καθ' ἑαυτόν, νά συμβάλλῃ ἐν τῷ κύκλῳ του εἰς τὴν μᾶλλον διὰ τὸ ἑλληνικὸν κοινωνικὸν σύνολον συμφέρουσαν λύσιν τῶν προβλημάτων τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως.

Τοῦτο ἀκριδῶς καὶ πράττομεν διὰ σειρᾶς ἀρθρῶν, ἐν τῇ ὀποίᾳ, συγκεφαλαιούντες ἐν πάσῃ συντομίᾳ κατὰ τὰς κυριωτάτας γραμμὰς τὰς ἐξενεχθείσας περὶ τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως κρίσεις, παρουσιάζομεν ἐκπροσώπους τινὰς τοῦ παρ' ἡμῖν μεμορφωμένου κόσμου πῶς κρίνουν τὴν κατάστασιν καὶ πῶς νομίζουσιν αὐτὴν διορθωτέαν. Ἐν ἐπιστεγάσματι δὲ θὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς κρίσεις τὰς ἡμετέρας.

Καὶ δῆ, ἰδόμεν τὸ πρῶτον πῶς σκέπτονται οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς χώρας.

λευθέρων κ. Γ. Καφαντάρης διακρίνει δύο μορφὰς τοῦ «ἑλληνικοῦ προβλήματος»: τὴν ὀξεῖαν καὶ τὴν χρονίαν. Ἰπὸ τὴν πρῶτην ἔννοει τὸν ἔντονον παροξυσμόν, ὁ ὁποῖος σήμερον ἀπορροφᾷ τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον· εἶνε ὁ συνεπεία τῶν τελευταίων ἐθνικῶν περιπετειῶν κλονισμὸς τῆς γενικῆς εὐημερίας, ὅστις προσέδωκεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ζήτημα χαρακτῆρα κατ' ἐξοχὴν ἠθικοπολιτικόν. Ἡ χαλάρωσις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ κράτους, ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πολίτου πρὸς τὸ κράτος καὶ ἡ κακίστη σύνθεσις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ἰδοὺ τὰ τεκμήρια τῆς κρίσεως. Ἔϊνε λοιπὸν ἀνάγκη νά ἀποκατασταθῆ τὸ κύρος τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ κράτους, διότι τοῦτο εἰσέρχεται ὡς ρυθμιστὴς εἰς πάσας τὰς ἐκδηλώσεις, ἀρμονίζον τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐλόττητος. Πρὸς τοῦτο δέον νά ἐφαρμοσθῆ ἡ διοικητικὴ καὶ κοινοβουλευτικὴ ἀποκέντρωσις καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς πολιτικῆς τάξεως.

Ἡ δὲ χρονία μορφή τῆς κρίσεως συνδέεται πρὸς τὴν ἑθνικὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ πρὸς τὴν λαϊκὴν ἀγωγὴν. Ἔϊτε ἔνεκα τοῦ κλίματος, εἶτε ὡς ἐκ τῆς ταραχῶδους πωσ ζωῆς τῆς φυλῆς ὁ Ἕλληνας, «αὐτὸς ὁ τύπος τῶν μεγάλων ἐκρήξεων τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ζωτικότητος ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν βαθυτέρων ἀπογοητεύσεων καὶ καταπτώσεων» κατέφυγεν εἰς τὰ παράλια καὶ ἐκεῖ ἀνέπτυξε τὴν ἐμπορικὴν του ἐπιχειρηματικότητά. Ἀλλὰ τὰ βαθύτερα αἰτία τῆς κρίσεως ὀφείλονται εἰς τὴν πλημμυρῆ «ἐκπαίδευσιν» εἰς τὸ «στρεβλὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, τὸ ὅποσον ἀπεμάκρυνε διαρκῶς ἕνα ζωντανὸν παιδικὸν ὄργανισμὸν ἀπὸ τὴν πραγματικότητά καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ τὸν ὀπεχρέωνε νά καταδιώκῃ καὶ νά δέχεται ξηροὺς τύπους».

Ἰποθετεῖ λοιπὸν ὁ κ. Καφαντάρης πλήρως τὴν ἐκπαιδευτικὴν μεταρρυθμίσειν καὶ τάσσειται ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς, πιστεύων, ὅτι «μόνον διὰ τῆς ἐκβάθρων καὶ ἀνευ οὐδενὸς συμβιβασμοῦ ἀναμορφώσεως τῆς παιδείας καὶ ἀποτινάξεως ὀλοσχεροῦς τοῦ σχολαστικισμοῦ» θὰ καταστῆ δυνατὸν νά δημιουργηθῶσι θετικοὶ χαρακτῆρες. Δὲν θὰ τὸν ἐνδιέφερον ἡ γλωσσικὴ ὄψις τῆς μεταρρυθμίσεως: τὸ βιβλίον ἢ τὸ βιβλίο. «Ἀτυχῶς ὅμως τὸ ἀλφαριθμητικὸν αὐτὸ στοιχεῖον ν συμβολίζει μίαν παραπλάνησιν τῆς φυλῆς, ἕνα ψευδῆ προσανατολισμὸν τῆς φυλετικῆς μας ζωτικότητος».

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν τόνωσιν τῶν θεωρητικῶν σπουδῶν ἰδιαζόντως ἀπαιτεῖται ἡ ἐν ἰσχυραῖς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ δὴ τῶν παραρωγικῶν, πρὸς μεθεδικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ φυσικοῦ πλοῦτου τῆς χώρας. Μόνον διὰ τῶν μέσων τούτων δυνατὰ νά θεραπευθῆ καὶ ἡ χρονία μορφή τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν προοδευτικῶν φιλε-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Εἰς τὴν θέσιν του.

Μακρὰ ἐγένετο συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ περὶ τῆς ἐν τῷ ἀναθεωρουμένῳ Συντάγματι θέσεως τοῦ περὶ θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἢ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐπιτροπὴ ἀνευ λόγου — διὰ τὰ μὴ εἰπωμεν ἐκ λόγων οὓς κάλλιστα ἐννοοῦμεν — ὑποβιβαστικῶς μετέθηκεν ἐκ τῆς ἦν εἶχεν ἀνέκαθεν πρωτεύουσας θέσεως. Πρὸς τιμὴν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἢ πράξις αὕτη τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῆς μεγίστης πλειονότητος τῶν βουλευτῶν, εἶνε δὲ παρήγορον ὅτι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προεχούσης θέσεως, ἦν τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον δεῖον νὰ κατέχη ἐν τῷ Συντάγματι τῷ ἑλληνικῷ, ἠκούσθησαν ἐκ μέρους πολλῶν βουλευτῶν λόγοι, μαρτυροῦντες οὐ μόνον ὅτι δὲν ἐξέλειπεν εἰς τὰς ἡγέτιδας τάξεις ὁ σεδασιμὸς πρὸς τὴν ἁγίαν θρησκείαν τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ ἕπιμονος ὑπερθεματισμὸς εἰς ἐπίσημον διαδήλωσιν τῆς πρὸς ἀμφοτέρας εὐλαθείας ἔτεκμηρίωσε τὰ γνήσια αἰσθήματα τοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποῦ οἱ εὐσεβεῖς οὗτοι βουλευταὶ ἀντιπροσωπεύουσι.

Ὁ κυριώτερος λόγος.

Δύο καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν Πύργῳ, οἱ κ. κ. Ν. Κακούρης καὶ Π. Πάτρας, δι' ὑπομνήματός των διεκτραχυσάδοντες τὴν ἀνεπάρκην διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν ἱερῶν ἐν τοῖς σχολείοις τοῦ κράτους, εἰσηγοῦνται τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ πρὸς μείζονα τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας. Εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα τὸ θρησκευτικὸν μάθημα διδάσκεται δύο ὥρες καθ' ἑβδομάδα, ἐνῶ τὰ τεχνικὰ μαθήματα (καλλιγραφία, χειροτεχνία, ἰχνογραφία) διδάσκονται πέντε εἰς τὰ γυμνάσια ἐπ' ἴσης ὡρῶν, εἰς δὲ τὴν δ' γυμνασιακὴν μίαν μόνον ὥραν τὴν ἑβδομάδα (τὰ θεωρ. μαθήματα ἀνὰ 3 ἢ 4 ὥρας)· εἰς τὰ πρακτικὰ λύκεια, εἰς μὲν τὰς πρώτας δύο τάξεις ἀνὰ μίαν ὥραν καθ' ἑβδομάδα, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς οὐδὲ μίαν ἐπ' ἴσης ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς σχολαῖς εἰς μόνην τὴν α' τάξιν μίαν ὥραν, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς οὐδὲ μίαν. Οἱ καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν παρακαλοῦν νὰ αὐξηθοῦν αἱ ὥραι τῶν μαθημάτων τούτων εἰς τρεῖς μὲν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, εἰς δύο δὲ ἐν ταῖς πρακτικαῖς σχολαῖς, πρὸς τούτοις δ' ὅπως ἐν τῷ Ἐκπαιδευτικῷ Συμβουλίῳ παρεδρεύη καὶ θεολόγος ὡς μόνιμον μέλος. Τὸ ὑπόμνημα τῶν καλῶν καθηγητῶν, εἰσηγούμενων οὐχὶ τὴν πύκνωσιν, ἀλλὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ των, δεῖον νὰ ἔχουν ἐν τῷ προγράμματι τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως τῶν νέων, δεῖον νὰ κινήσῃ τοὺς ἀρμαδίους πρὸς ἄμεσον διόρθωσιν τῶν

κακῶς κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν νομοθετηθέντων. Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, καλῶς ὑπὸ ἀξίων διδασκάλων διδασκόμενον, καλλιιεργεῖ καὶ ἐνισχύει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, ἐξευγενίζει καὶ ἐξυψώνει καὶ ἠθικοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ κυριώτερος λόγος τοῦ σημερινοῦ ἐκτραχιασμοῦ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἑλλειψιν ἠθικοῦ ἔρματος, τὸ ὁποῖον ὅμως προσπορίζει μόνη ἡ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησις.

Ἐπεταί συνέχεια.

Εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι τῆς λεγομένης «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» διαδιδασθεῖσαν ἐπιστολὴν, τὴν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ περὶ τῆς τὰ προσήκοντα ἐγράφησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», ἢ «Σύνοδος» αὕτη ἀπήντησε διὰ γράμματος, δημοσιευθέντες ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ὄργανου αὐτῆς «Κήρυξ τῆς Ἱ. Συνόδου κλ.». Ἐν τῷ γράμματι τούτῳ λέγεται μετὰ πόσης «παραμυθίας, πνευματικῆς ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἐγνωμοσύνης» ἐκομίσαιτο ἢ «Ἱ. Σύνοδος» τὸ πατριαρχικὸν ἐκεῖνο γράμμα, δι' οὗ «διεδηλοῦτο ἡ κανονικὴ... κοινωνία τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τὴν Ἱ. Σύνοδον...» Ἐκ τῆς πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς ἢ «Ἱ. Σύνοδος» «ἀντλεῖ ἐνίσχυσιν τῆς συνειδήσεως τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἀκλονήτου αὐτῆς κατευθύνσεως...», καὶ «τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῆς δράσιν ἠθικὰς δυνάμεις ἀρύεται ἐκ τῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν»...

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν πατριαρχικὴν ταύτην ἐπιστολὴν αὐθεντικαὶ ἐκ Ρωσίας πληροφορίαι ἀναφέρουσιν, ὅτι δύο παράγραφοι αὐτῆς δὲν εἶνε γνήσιαι, ἀλλ' ἐνεδλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὸ πατριαρχικὸν κείμενον, ληφθεῖσαι ἐκ τῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην προσταλείσης συνοδικῆς ἐπιστολῆς. Ἐγένετο δ' ἐν ταῖς παραγράφαις ταύταις λόγος περὶ τοῦ ὅτι «ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἱσταμένη ἀπαρεγκλίτως ἐπὶ τῶν ἀκλονήτων δάσεων τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδοξίας, εἶνε φρουρὸς τῆς παλαιᾶς ὀρθοδοξίας», καὶ περὶ τοῦ ὅτι «ἡ Ἱ. Σύνοδος εἶνε ἡ μοναδικὴ φορεὺς τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐν τῷ Κράτει τοῦ Συνδέσμου τῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν τῆς Ρωσίας...».

Καὶ αὖθις ἀνάγκη νὰ τονισθῇ, ὅτι οὐδὲ ἐν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων διατελεῖ ἐν κανονικῇ κοινωνίᾳ μετὰ τῆς ἐν λόγῳ «συνοδικῆς» μερίδος ἢ, ὡς αὕτη αὐτοκαλεῖται, «ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησίας», διότι δὲν διελευκάνθη ἐτι ἐπιτήμωσ ἢ ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, ἥτις τοσοῦτο περιεπλάκη μετὰ τὴν μπολσεβικὴν ἐπανάστασιν, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατριάρχου Τύχωνος.

Καὶ ἄλλη συνέχεια.

Δυστυχῶς εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κακότητα τῆς ρωσι-

κῆς Ἐκκλησίας προσθέτει καὶ τὴν ἐκ τῆς παραδόξου καὶ ἀθαιρέτου ἐπεμβάσεως αὐτοῦ ὃ ἐν Μόσχα ἐνεργῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κληρικός. Ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς «Ἱ. Συνόδου», δημοσιευομένη ἐν τῷ συνοδικῷ ὄργανῳ «Κήρυξ», ὁ ἀρχιμ. Βασίλειος, «εὐχαριστῶν διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἱ. Συνόδου δωρηθεῖσαν (εἰς τὸ Οἶκον. Πατριαρχεῖον) πράξιν τοῦ δικαιώματος αὐτονομίας πασῶν τῶν ἐν τῷ ρωσικῷ κράτει ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν», ἐκφράζει ἅμα τὴν λύπην του διὰ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ κοινότητές τινες ἑλληνικαὶ ἀπεδέχθησαν τὴν ἐλευθερίαν τῶν τῆν ἐκκλησιαστικῆν, καθ' ὅτι ἐξεδήλωσαν ἀσυμπαθῆ αἰσθήματα πρὸς τὰ κατὰ τῶν ὄργανα τῆς «συνοδικῆς» ἐξουσίας ἐφ' ἣ καὶ παρακαλεῖ ὅπως διαδιδασθῆ πρὸς τὰς ἐν λόγῳ κοινότητας ἐγκύκλιος «ἀπὸ μέρους του, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου», περὶ ἧς νὰ εἰδοποιηθῶσι καὶ οἱ ἐκαστοὶ «συνοδικοὶ» ἐπίσκοποι. Καὶ λέγεται λοιπὸν ἐν τῇ συνδημοσιευομένῃ ἐγκυκλίῳ τοῦ ἀρχιμανδρ. του, πῶς «εἰς γνῶσιν αὐτοῦ περιήλθεν» ὅτι τινὲς τῶν ἑλληνικῶν ἐν Ρωσίᾳ κοινοτήτων, οὐχὶ ὀρθῶς ἐνόησασαι τὴν δωρηθεῖσαν αὐταῖς ἐκκλησιαστικὴν ἐλευθερίαν, ὑπερβαίνουσι τὰ ἐσκαμμένα κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ μνημονεύειν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ λησμονοῦσιν ὅτι εὗρισκονται οὐχὶ ἐν Ἑλλάδι ἢ Κων)πύλει, ἀλλ' ἐν τοῖς ὄροις τῶν Ρωσικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν, ὅπου ὑπάρχει «κανονικὴ πνευματικὴ ἀρχή», ἢ «Ἱ. Σύνοδος», τελοῦσα ἐν κανονικῇ ἐν ὄτῃ τι μετὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖου καὶ ἀνεγνωρισμένη ὡς ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον καὶ ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Σοβέτ». Διὰ τοῦτο ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐγκυκλίου «προειδοποιεῖ πάντας τοὺς προϊσταμένους τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν καὶ αὐτὰς τὰς ἑλληνικὴν κοινότητα» ὅτι οἱ νοιοὶ καὶ τὰ ἐκκλησ. κτήματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι λαϊκὴν ἰδιοκτησίαν, παρεχωρήθησαν ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Σοβέτ πρὸς πρόσκαιρον χρησιμοποίησιν ἐν περιπτώσει δὲ διακοπῆς τοῦ μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου δεσμοῦ καὶ ἀποκλίσεως πρὸς τὴν μερίδα τῶν «παλαισεκκλησιαστικῶν» (δηλ. τὴν πατριαρχικὴν) ὡς προδήλως πολιτικὴν, χρωματίζονται ὡς ἀναμνησόμενοι εἰς τὴν πολιτικὴν, πράγμα τὸ ὅποιον ἀποδοκιμάζει καὶ αὐτὸς ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης. . . ». Ταῦτα ἀνακρινόμενα πρὸς τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας ὁ ἀρχιμανδρίτης οὗτος συνιστᾷ νὰ ληφθῆ ὑπ' ἑψὴν ἢ ἐγκύκλιός του, «πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ μέλλοντι λυπηρῶν παρεξηγήσεων».

Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη δὲν ἔχει ἀνάγκην σχολίων. Διὰ τοῦ τοιοῦτου ἐξαναγκασμοῦ τῶν ἐν Ρωσίᾳ ὀρθοδόξων Ἑλλήνων νὰ ἀνήκωσι, καὶ ἀκούτες, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτὴν μερίδα, περὶ ἧς οὐδὲν ἀπεφάσισεν ἔτι ἢ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, παρέχεται μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τῆς ἐν Ρωσίᾳ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τὴν ὅποιαν τόσον ἐξυμνεῖ ἢ «ἀνακαινι-

στικὴ ἐκκλησία» διαβεβαιούσα, ὅτι πρώτην φοράν ἐν Ρωσίᾳ τὸ κράτος οὐδεμίαν ἀσχετὴν ἀνάμειξιν εἰς τὰ τῆς θρησκευτικῆς τῶν πολιτῶν του συνειδήσεως!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνεχίζουσα τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἐπερώτωσε τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων ζητημάτων ἐπελήφθη καὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκαλουμένης ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Προσυνόδου, ἀπεφασίσθη δὲ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πρὶν ἢ ἐπιληφθῆ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάσισεν ὅπως δι' ἐπιτροπῆς ἐξ Ἀρχιερέων ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς. Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ἀπασχόλησε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Πατριαρχεῖου Ἱεροσολύμων, ἐλήφθη δὲ ἡ ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ δημοσιευομένη ἀπόφασις. Ὡσαύτως διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λαρίσσης καὶ Ναυπακτίας ἐχαιρέτισεν ἐπισήμως τὸν παρεπιδημοῦντα ἐν Ἀθήναις πρῶτον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντῖνον ΣΤ'.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀφορμὴν λαβοῦσα καὶ αὐθις ἐξ ἐγγράφου τοῦ Προέδρου τοῦ «Θρησκευτικοῦ Συλλόγου Λευκάδος», παρεκάλει τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως ἐνεργήσῃ δεόντως περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν ἱεροκηρύκων, ἀπὸ ἀπόψεως οικονομικῆς, καὶ ὀρισθῆ ἡ μισθοδοσία καὶ ὁ βαθμὸς αὐτῶν εἰς τμηματάρχου Α' τάξεως, καθ' ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ γλίσχρου μισθοῦ ὃν οὗτοι λαμβάνουσι, ἐγκαταλείπουσι τὴν τοῦ ἱεροκήρυκος θέσιν καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὸ τοῦ Καθηγητοῦ ἐπάγγελμα. Οὕτω δὲ ἡ Ἐκκλησία ὁσημέραι τείνει νὰ στερηθῆ τελείως τῶν πολυτίμων τούτων παραγόντων τῆς θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ ἠθικῆς τοῦ λαοῦ ἀναπλάσεως.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διερμηνεύουσα τὴν γνώμην καὶ ἐπιθυμίαν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀλοκλήρου, ἐξήτησεν, ὡς ἀνεγοράσαμεν ἤδη, παρὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Βουλῆς ὅπως κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ Συντάγματος, εἰάν κατ' ἀρχὴν γίνῃ δεκτὴ ἢ ἐγκαθίδρουσις Ἱερουσίας, ἐν τῷ σώματι τούτῳ ἀντιπροσωπεύηται καὶ ἡ Ἐκκλησία διὰ τριῶν τοῦλάχιστον μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ ἐκάστοτε Προέδρου αὐτῆς καὶ δύο ἑτέρων Ἱεραρχῶν ἐκλεγομένων ἀπαραιτήτως ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας.

γνωδέουσε δὲ τὴν αἴτησιν ταύτην διὰ τῶν ἐξῆς παρα-
 ῆρησεων: Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ Ἑλληνικὴ
 Ἐκκλησία εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, συνυφασμένη ἀδιαρ-
 ρήκτως μετὰ τοῦ ἔθνους, κατὰ τρόπον ὥστε οὐ μό-
 νον οὐδέποτε μέχρι σήμερον νὰ μὴ διακρίνη ἐκυτὴν,
 ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς ἄλλας χριστιανικὰς Ἐκκλη-
 σίας, ἀπὸ τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ὅτι καὶ συνεταύτισεν ἀεί-
 ποτε τὴν τύχην αὐτῆς πρὸς τὸ ἔθνος, πάσας αὐτῆς
 τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις προσνεγκοῦσα ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἔθνους ἰδίαν ἐκείνης
 δόξαν καὶ εὐλαίαν θεωρήσασα. Ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τῆς
 συστάσεως τοῦ θεοσώστου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ
 τῆς καθιερώσεως ἐν αὐτῷ τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων,
 ἡ Ἐκκλησία ἀδιαιρητῶς ἐδέχθη τὴν ἐξαιρέσιν
 τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν
 καὶ ἐκλέγεσθαι, οὐχὶ διότι τοῦτο ἀντιτίθεται εἰς τὰς
 κανονικὰς διατάξεις ἢ διότι εἶναι δῆθεν ἀσυμβίβα-
 στον πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ κλήρου, δι' ὃ καὶ
 οὐδαμοῦ ἐν ἄλλαις χώραις ἐγένετο ἡ ἐξαιρέσις αὕτη,
 ἀλλ' ἀπλῶς ἵνα ὁ ἱερός κλήρος, ἀπέχων τῶν πολιτι-
 κῶν ἀνταγωνισμῶν, διατηρῆ ἑαυτὸν εἰς τὸ ὕψος τῆς
 ὀφειλομένης ἀξιοπροπέας καὶ τοῦ κύρους αὐτοῦ. Ἀλλ'
 ἐνῷ πᾶσαι σχεδὸν αἱ τάξεις τῆς Ἑλληνικῆς κοι-
 νωνίας ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῷ Νομοθετικῷ Σώματι,
 καὶ ὁσάκις πρόκειται περὶ ψηφίσεως Νόμων ἀφο-
 ρώντων εἰς ἐκάστην τῶν τάξεων τούτων, ὑφίσταται
 ἡ εὐχέρεια νὰ ἀκούηται ἢ φωνῆ αὐτῶν ἐν τῷ Κοι-
 νοβουλίῳ, μόνον προκειμένου περὶ τῆς Ἐκκλησίας
 οὐδέποτε καθίσταται δυνατόν ἀπ' εὐθείας νὰ ἀκου-
 σθῆ ἡ γνώμη καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐν τῇ νομοθετικῇ
 ἐξουσίᾳ, τοῦθ' ὅπερ συνετέλεσε πολλάκις ὥστε τὸ
 μὲν νὰ ψηφίζονται Νόμοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφο-
 ρώντες μὴ συμφωνοῦντες ἐν πᾶσι πρὸς τοὺς ἱεροὺς
 Κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ νὰ
 προκαλῆται ἐντεῦθεν διαταραχὴ τῶν ὀμαλῶν σχέσεων
 Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Ἐπειδὴ δὲ νῦν πρόκειται
 νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ θεσμὸς τῆς Γερουσίας, νομίζει ἡ
 Ἐκκλησία ὅτι θὰ ἦτο εὐλόγος, δικαία καὶ συμβάλ-
 λουσα εἰς τὴν καλλιέργειαν σχέσεων ὀμαλῶν καὶ
 ἀγαθῶν Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ἡ ἀξίωσις αὐτῆς
 ὅπως, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἀντιπροσωπεύηται αὕτη
 ἐν τῷ νῦν τοῦτῳ Νομοθετικῷ Σώματι, πολλῶ μᾶλλον
 ἀφ' οὗ θὰ προστεθῆ εἰς τὸ Σῶμα τοῦτο, λόγῳ φυ-
 σικῆς συντηρητικότητος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐν ἐπι-
 πλέον ἀντίρροπον πρὸς τοὺς κινδύνους τῶν σημε-
 ριῶν ἀναρχικῶν καὶ κομμουνιστικῶν ροπῶν καὶ ρευ-
 μάτων. Φρονεῖ δὲ πρὸς τούτους ἡ Ἐκκλησία ὅτι οὐ μό-
 νον ἐν τῷ μέλλοντι ὀργανισμῷ τῆς Γερουσίας, ἀν καὶ
 ἠθέλε γίνῃ δεκτὸν ὅτι θὰ ἐξελέγετο ἀπ' εὐθείας αὕτη
 ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὄφειλε κατ' ἐξαιρέσιν
 νὰ τεθῆ νὰ ἀντιπροσωπεύηται ἡ Ἐκκλησία ἐξ ὀφ-
 ρικίου, ἐφ' ὅσον ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος τοῦ
 ἐκλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρώτην κατασταθητο-
 μένην τοιαύτην, ἀναγκαῖον κρίνει νὰ ἀντιπροσωπευ-
 θῆ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἐν τέλει
 δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ ὑποδαχθῆ ἐνταῦθα ὅτι τὸ ζη-
 τούμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι τι νέον οὐδὲ
 πρωτοφανές, ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ ὀλιγώτερον ἐκείνου
 τὸ ὅποιον συμβαίνει εἰς ἄλλας χώρας, γνωστοῦ ὄντος

ὅτι ἐν Ρουμανίᾳ σήμερον καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὅσον καὶ
 ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ ἄλλοτε καὶ ἐν ἄλλαις χώραις εἰ
 Ἀρχιερεῖς παντὸς δόγματος ἦσαν καὶ εἶναι αὐτο-
 δικαίως μέλη τῆς Γερουσίας.

—Τὸ περὶ Ἐκκλησίας καὶ θρησκείας ἄρθρον τοῦ
 Συντάγματος, μετὰ τὰς γενομένας ἐν τῇ Βουλῇ συ-
 ζητήσεις, διευτυπώθη ὡς ἐξῆς:

Ἄρθρον 1ον.—Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλά-
 δι εἶνε ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ
 Ἐκκλησίας. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος
 ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς
 ἐν Κων)πόλει Μεγάλῃς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
 κλησίας, τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως ὡς ἐκείνη τοὺς ἱε-
 ροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς
 ἱεράς παραδόσεις. Εἶνε δὲ αὐτοκέφαλος, ἐνεργοῦσα
 ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ
 αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἱεράς Συνό-
 δου Ἀρχιερέων. Οἱ λειτουργοὶ ὄλων τῶν θρησκειαῶν
 ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐπιτή-
 ρησιν εἰς ἣν καὶ οἱ τῆς ἐπὶ κράτουσῃς θρησκείας.

Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶνε
 ἀπαραβίαστος. Τὰ τῆς λατρείας πάσης γνωστῆς θρη-
 σκείας τελοῦνται ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν
 νόμων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν δημοσίαν
 τάξιν καὶ τὰ χρησιτὰ ἦθη. Ὁ προσηλυτισμὸς ἀπα-
 γορεύεται.

Ἐγένετο δὲ δεκτὴ ἡ ἐξῆς ἐρμη ευτικὴ δῆλωσις εἰς
 τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον: «Εἰς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ
 ἄρθρου δὲν ἀντίκειται ἡ ἐν ταῖς Ν. Χώρας καὶ τῇ
 Κρῆτῃ ὑφισταμένη ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις».

—Κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν σχέδιον ψηφίσματος
 περὶ τῶν προνομίων καὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Ἁγίου
 Ὄρους καὶ περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 10ης Σεπτεμ-
 βρίου 1926 νομοθετικοῦ διατάγματος «περὶ κυρώ-
 σεως τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους». Κατὰ
 τὸ ψήφισμα ἡ χερσόνησος τοῦ Ἁθῶ, ἀπὸ τῆς
 Μεγάλῃς Βίβλας καὶ ἐξῆς ἀποτελοῦσα τὴν περιοχὴν
 τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶνε κατὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦτου
 προνομιακὸν καθεστῶς αὐτοδιοίκητον τμήμα τοῦ ἐλ-
 ληνικοῦ κράτους, οὐτινος ἡ κυριαρχία παραμένει ἀδι-
 κτος ἐπ' αὐτοῦ. Ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς διατελεῖ
 τὸ Ἁγιον Ὄρος ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ
 Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πάντες οἱ μονάζοντες ἐν
 αὐτῷ ἀποκτῶσι τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἅμα τῇ
 προσλήψει αὐτῶν ὡς δοκίμων ἢ μοναχῶν, ἀνευ ἄλ-
 λης διατυπώσεως. Τὸ Ἁγιον Ὄρος διοικεῖται κατὰ
 τὸ καθεστῶς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν εἰκοσιν ἱερῶν μονῶν του
 μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε κατανεμημένη ὀλόκληρος
 ἡ χερσόνησος τοῦ Ἁθῶ, καὶ διατελεῖ ἀναπολλοτρίω-
 τον τὸ ἔδαφος αὐτῆς. Ἡ διοίκησις ἀσκεῖται δι' ἀν-
 τιπροσώπων τῶν ἱερῶν μονῶν του ἀποτελούντων τὴν
 ἱερὰν κοινότητα. Ὑδεμία ἀπολύτως μεταβολὴ ἐπι-
 τρέπεται ἐπὶ τοῦ διοικητικοῦ συστήματος ἢ τοῦ ἀρι-
 θμοῦ τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οὐδὲ τῆς ἱεραρ-
 χικῆς τάξεως καὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ ὑποτελῆ
 τῶν ἐξαρτήματα, ἀπαγορεύεται δὲ ἡ ἐγκαταβίωσις
 ἐν αὐτῷ ἑτεροδόξων ἢ σχισματικῶν. Ὁ λεπτομερῆς
 καθορισμὸς τῶν ἀγιορειτικῶν καθεστώτων καὶ τοῦ
 τρόπου τῆς λειτουργίας αὐτῶν γίνεται διὰ τοῦ κατα-

στατικού χάριτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸν ὁποῖον, συμπράττοντος τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Κράτους, συντάσσει μὲν καὶ ψηφίζουσι αἱ εἴκοσι ἱεραὶ μοναί, κυροῦσι δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν ἀγιορειτικῶν καθεστώτων τελεῖ ὡς πρὸς μὲν τὸ πνευματικὸν μέρος ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πρὸς δὲ τὸ διοικητικόν, ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Κράτους, εἰς ὃ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας. Αἱ ἐξουσίαι τοῦ κράτους ἀσκοῦνται διὰ διοικητοῦ πρόσφυγος, οὗτινος τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τῶν μοναστηριακῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἱερᾶς κοινότητος ἀσκομένη δικαστικὴ ἐξουσία καὶ τέλος, τὰ τελωνειακὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους καθορίζονται διὰ νόμου. Κυροῦνται τὸ ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1926 νομοθετικὸν διατάγμα περὶ κυρώσεως τοῦ καταστατικοῦ χάριτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τροποποιημένων τῶν σχετικῶν ἀρθρῶν περὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ἱερῶν μονῶν, τῆς ὁποίας θεσπίζεται τὸ ἀναπαλοτρίωτον. Ἡ μεταβίβασις καὶ τὰ εἰσοδήματα πάσης ἐν Ἁγίῳ Ὄρει εὐρισκομένης περιουσίας ἀπαλλάσσονται παντὸς φόρου. Τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπολαύουσι καὶ οἱ χειροτέχναι, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐπαγγελλόμενοι τὴν ἐμπορίαν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ὁ διοικητὴς ἔχων βαθμὸν καὶ ἀποδοχὰς νομάρχου, ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐχει ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς του τὴν δύναμιν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς διοικήσεως, ἀσκεῖ δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους δικαιοδοσίαν γενικοῦ διοικητοῦ. Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ νόμου τροποποίησις τοῦ ψηφίσματος τούτου, ἐφ' ὅσον αἱ διεθνεῖς σχέσεις ἐπιτρέπῃται.

— Ἀντὶ τοῦ εἰς Λονδῖνον μεταβαίνοντος ὡς Προϊσταμένου τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Κοινότητος ἀρχ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διορίζεται ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐν Λαϊψία Κοινότητος ἀρχμ. Θεολόγος Παρασκευαΐδης, ἀριστοῦχος ἀπόφοιτος τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ Διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπὶ ἱκανᾷ ἔτη εὐδοκίμως διευθύνας τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον Σάμου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως κατεδίκασεν εἰς τριετὴ ἀργίαν τοὺς πλάνητας ἀγιορεῖτας μοναχοὺς Εὐγένιον καὶ Ἀρτέμιον, συνταράξαντας καὶ σκανδαλίξαντας τὸ ποίμνιον αὐτοῦ.

— Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Συνδέσμου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου ἑορτῆς τοῦ προστάτου αὐτοῦ ἁγίου Μάρκου Ἐπισκόπου Ἐφέσου, 19 Ἰανουαρίου, πρόεδρος μὲν ἐξελέγη ὁ ἀρχμ. Γαβριὴλ Καραπατάκης, ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἑπτῶν Ἱεραρχῶν Πετραίωνων, σύμβουλοι δὲ ὁ ἀρχμ. Ἀγαθάγγελος Χρηστάκης καὶ Διονύσιος Χατζὴ Δημητρίου καὶ οἱ Διάκονοι Ἄνθιμος Ροσμαρῆς καὶ Ἀθανάσιος.

— Ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀνετέθησαν προσωρινῶς καθήκοντα Ἡγουμένου τῆς ἐν Σαλαμῖνι

Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης εἰς τὸν Ἱεροκήρυκα Ἀττικῆς ἀρχιμανδρ. Ἱερόδθεον Καρελάν, ἀποβιώσαντος τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς ἀρχμ. Ἡσαίου Δημητρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐτελεύτησεν ἐν Κων)πόλει εἰς τῶν κορυφαίων Ἱεραρχῶν, τῶν ἐξαρχόντων ἐν τῇ περὶ τὸν Οἶκου. Πατριάρχην Ἱερᾶ Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως, ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνος Ἰωακείμ. Ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μεταστάτου ἐστερηθῆ νουνεχοῦς Ἱεράρχου, πολλὰς ὑπηρεσίας παρασχόντος εἰς αὐτὴν ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχίαις. τὰς ὁποίας ἐποίησε μετ' ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος καὶ δραστηριότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Πληροφορούμεθα ἐκ τοῦ «Πανταίνου» ὅτι ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἐπιφανείας κ. Ἰγνάτιος ἤρξατο ἀπό τινος δημοσιεύων ἐν τῷ ἀραβικῷ φύλλῳ τῆς Λαμασκῆ «Αλεφ Βι» τὰς περὶ ἀποδοχῆς τοῦ μετερομνημιμένου ἡμερολογίου σκέψεις του, διαφωτίζων τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ καταλλήλως προπαρασκευάζων τὰ πνεύματα πρὸς τὴν ἀμέσον ἀποδοχὴν αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς εἶναι καὶ προσωπικῶς κεκηρυγμένος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς ἀπαντῶν εἰς τὴν πρότασιν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου περὶ συγκροτήσεως συνόδου τῶν τριῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ ὀρθοδόξων Πατριαρχείων πρὸς σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἄλλων τινῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, «ἀπησχολουμένη οἷσα εἰς ἴδια αὐτῆς ζητήματα αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς θίγοντα, ἔτι δὲ στένουσα ὑπὸ τὸ βάρος δυσβαστάκτου χρέους καὶ ὄλην αὐτῆς τὴν προσοχὴν συγκεντροῦσα πῶς νὰ ἐξέλθῃ σφικτικῶς ἐκ τῶν κυκλωσῶν αὐτῆν δεινῶν δυσχερειῶν, λυπεῖται ὅτι δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῆ τὴν εἰσήγησιν. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ὁ Πατριάρχης ἀνακοινεῖ ὅτι ἡ Ἀγιωτάτη Σιωνίτις Ἐκκλησία ἐδικαιολόγησεν ἐν καιρῷ διὰ γραμματος πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν τὴν ἀπόφασίν της «ὥστε μὴ δυνηθῆναι τοὺς ἀντιπειθαρχικῶς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίᾳ κινουμένους ἀντλήσαι ἐπιχειρήματα ἐκ τῆς στάσεως ταύτης».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Πληροφορούμεθα ἐκ Μόσχας ὅτι εἰς τὴν διαβιβασθεῖσαν διὰ τοῦ ἐκεῖ ἀντιπροσώπου του πρόσκλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς Ῥωσικὰς Ἐκκλησίας περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν Πανορθόδοξον προπαρασκευαστικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Σύνοδον, ἀπῆντησαν ἤδη αἱ Ἐκκλησίαι Οὐκρανίας, Λευκῆς Ῥωσίας καὶ ἡ Νέα Ἐκκλησία τῆς Ῥωσίας. Διὰ τῶν ἀπαντήσεων τούτων αἱ ὡς ἄνω Ἐκκλησίαι προτείνουσι ὡς τόπον συγκλήσεως τῆς Συνόδου μίαν τῶν πόλεων τῆς Σοβιετικῆς Ῥωσίας καὶ εἰδικῶς τὴν Μόσχαν, Κίεβρον ἢ Ὀδησσόν, δικαιολογοῦσι δὲ τὴν πρότασιν ταύτην ἀφ' ἐνὸς μὲν ἕνεκα τῆς πρωτευσίσεως θέσεως, ἣν κατέχει ἡ Ῥωσικὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ χριστιανικῷ κόσμῳ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι

ούτω θὰ καταστῆ δυνατὸν νὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἐν τῇ Συνόδῳ αἱ διιστάμεναι Ρωσικαὶ Ἐκκλησίαι, ὧν τὰς διαφωνίας θὰ εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξομαλύνωσιν οἱ μέλλοντες νὰ συγκροτήσωσι τὴν σύνοδον ἀπεσταλμένοι τῶν ὀρθοδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

—Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Μόσχας ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. πρότινων ἡμερῶν συλληφθεὶς ἐφυλακίσθη ὁ μητροπολίτης Νίξιν Νοβογορόδ Σέργιος, ἀναπληρῶν τὸν τοποτηρητὴν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἦτοι τὸν ἐν φυλάξει μητροπολίτην Πέτρον τὸν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ Τύχωνος διὰ τῆς διαθήκης του ὀρισθέντα Τοποτηρητὴν. Ἡ φυλάξις τοῦ μητροπολίτου ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχεν ἀναθέσει εἰς ἀρχιμανδριτὴν τινὰ Ἰωσήφ ὀνόματι, ὅπως περιερχόμενος τὴν Ρωσίαν συλλέξῃ ὑπογραφὰς ἱεραρχῶν περὶ ἐκλογῆς ὡς πατριάρχου τοῦ τῆς μητροπολίτου Καζάν Κυρίλλου, καταδικασμένου εἰς 10 ἐτῶν φυλάξις καὶ ἀποτιόντος τὴν ποινὴν του ἐν Σολοβί, νησίδι τῆς Βορείου θαλάσσης. Αἱ ἐνέργειαι τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Ἰωσήφ περιέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρχῶν, ὅργανα δὲ τῆς Γεπεοῦ συνέλαβον αὐτὸν πρό τινων ἡμερῶν καὶ κατέσχον ἐπ' αὐτοῦ διάφορα ἔγγραφα ἔξ ὧν ὀδηγούμεναι αἱ ἀρχαὶ προέβησαν εἰς τὴν σύλληψιν καὶ φυλάξις πολλῶν ἱεραρχῶν, ὧν μέχρις ὥρας ἀγνοεῖται ὁ ἀριθμὸς καὶ τὰ ὀνόματα. Τὰ νέα ταῦτα γεγονότα ἐπέφεραν ἐπι μείζονα ἀναστάσιον εἰς τὰ ἐν χαῖδει ἤδη καταστάσει εὐρισκόμενα ἐκκλησιαστικὰ ἐν Ρωσίᾳ πράγματα, ὧν τὴν ρύθμισιν οἱ πλείστοι τῶν ἐκεῖ ἀπεκδέχονται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συγκληθείσης οἰκουμενικῆς προσυνόδου.

—Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Ρωσίας, τῇ 30 παρελθόντος Ἰανουαρίου ἢ λεγομένη «Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» συνεληθούσα ἐν τῷ συνοδικῷ μεγάρῳ ἐν μέσῳ κλήρου τῆς τε καὶ πρωτευσούσης καὶ τῶν ἐπαρχῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπολίτου Λένινγκραδ Βενιαμίν ἀνεκοίνωσε τὸν ἀπολογισμὸν τῆς δράσεώς της κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1926. Ὁμίλησεν ὁ πρόεδρος καὶ ἄλλοι τινὲς μητροπολίται. Ἰδιαιτέρα κατεβλήθη ὑπὸ τῶν ἀγορευτῶν προσπάθεια ἐξάρσεως τῆς «κανονικῆς κοινότητος», ἐν ἣ τάχα διατελεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῆ μερὶς πρὸς τὰ τρία πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς ὀρθοδόξου. Ἀνατολῆς, ἐτονίσθη δὲ καὶ ἡ σημασία τῆς ἐξ Ἱεροσολύμων πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, περὶ ἧς διὰ μακρῶν ἐγένετο ἄλλοτε λόγος ἀπὸ τῶν σελίδων τῆς «Ἐκκλησίας».

—Κατὰ τὰς αὐτὰς εἰδήσεις ὑπὸ τῆς εἰρημένης Συνόδου ἐλήφθη γράμμα ἢς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριαρχοῦ Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ ἀπὸ 15 Δεκ. 1925 γεγραμμένον καὶ φέρον ἀριθ. πρωτοκ. 1086, δι' οὗ ὁ Πατριάρχης θερμὴν διαβιβάζει πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην μερίδα παράκλησιν ὅπως προσέλθῃ διὰ χρηματικῆς βοηθείας ἐπίκουρος εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκονομικῆς πασχούσης Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας.

—Παρὰ τὴν τεραστίαν προσπάθειαν, ἣν κατέβαλον τὰ Σοβὲτ πρὸς κατάργησιν τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν, ἢ ἐμμονῆ τοῦ λαοῦ εἰς τὰ θρησκευτικὰ πάτρια καὶ ἢ ἐξ' αὐτῆς ἀντίδρασις ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε

ἠναγκάσθησαν τινὰς τῶν θρησκ. ἐορτῶν νὰ θεσπίσωσιν ὡς κρατικὰς ἐορτὰς ἐν τῷ ἐπισήμῳ ἐορτολόγιῳ τοῦ Κρόιτους. Τὸ ἐορτολόγιον τοῦτο περιλαμβάνει τὰς ἀκολουθίας ἔξ πολιτικὰς καὶ ἐπὶ θρησκευτικὰς χριστιανικὰς ἐορτὰς: 1) νέον ἔτος· 2) 22 Ἰαν. ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Λένιν· 3) 13 Μαρτίου, ἐξόντωσις τῆς τσαρικῆς δυναστείας· 4) 18 Μαρτίου, ἐπέτειος τῆς Κομμουνίας τῶν Παρισίων· 5) 1 Μαΐου, ἢ ἡμέρα τῆς Διεθνούς· 6) 8 9]βρίου, ἢ ἐπέτειος τῆς μπολσεβικῆς ἐπαναστάσεως.—1) 25 Μαρτίου, τοῦ Ἐξαγγελισμοῦ· 2) 25 Ἀπριλίου, δευτέρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα. 3) 2 Ἰουνίου, τῆς Ἀναλήψεως· 4) 13 Ἰουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς· 5) 6 Αὐγούστου, τῆς Μεταμορφώσεως. 6) 15 Αὐγούστου, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· 7) 26 Δεκ., ἢ δευτέρα ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

—Κατ' ἀνεξακριβώτους ἐπι ἐκ τοῦ ὑπερορίου ἐν Εὐρώπῃ ρωσικοῦ τύπου πληροφορίας, ὁ ἀναπληρῶν προσωρινῶς τὸν ἐγκάθειρτον τοποτηρητὴν τῆς Πατριαρχικῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας μητροπ. Νίζεγορόδ Σέργιος διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐν Κάρλοβιτς μητροπολίτην Ἀντώνιον παρῆχε τὴν εὐλόγιαν του εἰς ἀνακήρυσιν τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτοκέφαλον μετὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐν Κάρλοβιτς κολλεγίου τῶν Ρώσων ἀρχιερέων ὡς ἀνωτάτης ἀρχῆς τῆς ἐκκλησίας ταύτης. Τὴν εἶδησιν ταύτην ἀναγράφομεν μετ' ἐπιφυλάξεως.

—Ἐνεκεν διαφωνιῶν ἀναφεισῶν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ προσφύγων ρώσων κληρικῶν, ὁ διακωνῶν ἐν τῷ ἐν Σόφια ναῶ τῆς ρωσικῆς πρεσβείας πρωτοπρεσβύτερος τοῦ κλήρου τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου κατὰ τὴν τσαρικὴν ἐποχὴν αἶδεσ. Γεώργιος Σιαβέλσκη κατέλιπε τὴν θέσιν του, καὶ καταταχθεὶς εἰς τὰς τάξεις τοῦ βουλγαρικοῦ κλήρου ἐδέχθη βουλγαρικὴν ἐν τῇ βουλγαρικῇ πρωτευσούσῃ ἐνορίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῷ παρασκευαζομένῳ ἐορτασμῷ τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Βουλγαρίας ἢ Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας παρασκευάζει ἔκδοσιν, ἐν ἣ θὰ ἀπεικονίζεται ἢ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐκκλησιαστικὴ, ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ δράσις τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

—Πρωτοβουλία τοῦ Χριστιανικοῦ μορφωτικοῦ Συλλόγου λίαν προσεχῶς ἀνεγείρεται ἐν Σόφια μέγα ἴδρυμα, ἐν τῷ ὀποίῳ θὰ περιληφθῶσι πάντα τὰ ὀρθόδοξα ἐκκλησιαστικὰ καὶ μορφωτικὰ σωματεῖα. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ὁρθόδοξος Οἶκος».

—Κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε καθιερώμενα ἐν Βουλγαρίᾳ, τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς κατασκευῆς κηρίων πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ λατρίᾳ ἀνήκει εἰς τὸν βουλγαρικὸν κλῆρον. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τινος χρόνου διάφοροι ἐπιχειρηματῖαι ἰδιοποιοῦν τὸ δικαίωμα τοῦτο, συχνάκις δ' ἐγίνετο προσφυγὴ εἰς δικαστήρια, αἱ ἐν τοῖς ὀποίοις ὅμως δίκαι δὲν ἀπέληγον πάντοτε ὑπὲρ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦτο ἢ Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυβέρνησιν νὰ ἐκδώσῃ νόμον μονοπωλοῦντα τὴν κη-

ροποιῖαν ὑπὲρ τοῦ βουλγαρικοῦ κλήρου, οὗ τὰ δικαιώματα προσηκόντως διὰ τοῦ νόμου νὰ κατοχυρωθῶσι.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μεγίστας διαστάσεις ἔλαβε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ὁ ἐν Μεξικῷ ἐπίσημος διωγμὸς τοῦ κατολικοῦ κλήρου. Συνελήφθησαν καὶ ἐγκαθειρχθησαν οἱ πλείστοι τῶν κατολικῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐξεχόντων ἀντιπροσώπων τοῦ μεξικανικοῦ κλήρου. Οἱ διαφυγόντες τὴν σύλληψιν ὠργάνωσαν ἀντίδρασιν ἔνοπλον· οὕτως ἀναφέρεται ὅτι εἰς ἀρχιεπίσκοπος συναθροίσας περὶ ἑαυτὸν 500 ἀφωσιωμένους καὶ ὀπλισμένους πιστοὺς ἐκήρυξεν ἐμφανῆ πόλεμον κατὰ τῆς κυβερνήσεως. Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἠκολούθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι κληρικοί, καὶ τὸ Μεξικὸν μετεβλήθη εἰς στάδιον ἐμφυλίου ἀδελφοκτόνου σπαραγμοῦ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀμύνης ὑπὲρ τῆς κατολικῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς περιοσίας αὐτῆς κατὰ τῶν διωγμῶν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀλήθεια. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Πάτραις δεκαπενθήμερον χριστιανικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τοῦ Θεολόγου Ἀνδρέου Κ Παλαεωργαζοπούλου, ἀριστον τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐποικοδομητικώτατον. Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται αὐτῷ εὐδίκαιον σταδιοδρομίαν πρὸς φωτισμὸν τοῦ λαοῦ.

D é m é t r i u s É g i n i t i s (Directeur de l'Observatoire, Professeur à l'Université nationale) Sur la question du Calendrier dans l'Europe Orientale. (Extrait des «Annales» de l'Observatoire National d'Athènes). Athènes 1926. — Ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ Ὑπόμνημα ὑποβληθὲν εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπὶ τοῦ διεθνoῦς ἡμερολογιακοῦ ζητήματος Ἐπιτροπὴν τῆς ἐν Ρώμῃ συγκληθείσης τῷ 1922 Ἀστρονομικῆς Ἐνώσεως. Ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ Εὐρώπῃ ὡς καὶ ἡ προτεινομένη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ λύσις, ἣτις εἶνε γν-στή καὶ ἐξ ἄλλων μέχρι τοῦδε δημοσιευμάτων.

Ἀναίρεσις τῶν «Μαροσλειακῶν» τοῦ ἀρεοπαγίτου κ. Γ. Ἀντωνακάκη, ὑποβαλλομένη πρὸς τὴν Στὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν κοινὴν γνώμην παρὰ τῆς πρώτης ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐκ τῶν πρῶν ἐκπαιδευτικῶν συμβούλων κ. κ. Π. Ι. Θεοδοσοπούλου Ἀγγέλου Παλαεωργαζοῦ καὶ Στ. Καλλιάρια συγκειμένης, ἣς ἡ περὶ Μαροσλειακῶν ἐκθέσις ἐδημοσιεύθη κατὰ Μάιον τοῦ 1926. Ἐν Ἀθήναις 1926.

Κλητήριον Ἐπίκριμα.

Πρὸς

Τὸν Ἱερομό.αχον Εὐμένιον Παυλίδην,
(ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς τῇ 25 Φεβρουα-

ρίου ἐν. ἔτ ἡμέρα Παρασκευῇ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἢν δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος, δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογηθῆς ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρεὴ ἀνακριτοῦ Γεωργασίου Παρασκευοπούλου.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τὸ ὡς ἄνω ὀρισθείση ἡμέρα καὶ ὥρα θέλεις δικασθῆς ἐρήμην.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
Ὁ Γραμματεὺς
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ Ἱερο.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱερᾶς Μονῆς «Ἁγία Φεωφύλιος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ἀγρὸς Γουδα τῆς ἡμετέρας Μονῆς, γεννησέμενης τῆς δημοπρασίας τὴν 27ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2ην—4ην μ. μ. ἐν Γκούρα καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμφοροῦ Φενεοῦ εὐαγ. Φούγγα καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ οικονομικοῦ Ἐφόρου κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἣν οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν εἰς τὸ Γραφεῖον Μονῆς καὶ ὡς πρώτην προσφορὴν ἰρίζομεν δραχ. 1500. Μονὴ Φενεοῦ τῇ 1 Φεβρουαρίου 1926.

Τὸ ἡγούλιον τῆς ἐν Καλαβρυτοῖς, Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Θεοδοσίων. Προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πανταστικῆς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς κοινότητα. Κερτιζῆς Λειβάδιον τῆς Μονῆς «Λαγγάδα». Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Καλαβρυτοῖς τῇ 6ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ. 10—12, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δημητρίου Νίκα. Οἱ ἐν γένει ἔροι υποχρεώσεων εὐρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, καὶ τῆς κοινότητος Κερτιζῆς ἔνθα οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίων Θεοδοσίων τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου 1927.

Τὸ ἡγούλιον τῆς ἐν Παραστίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ. Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δετλοῦς ἐνοικιάσεως τὰ λειβάδια τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς «Μελίσσι» χαμῆρον καὶ Ποσειᾶς ἐαροθερον, τῶν 13 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐν Ἀμφίσσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου συμβολαιογράφου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεώς μας καὶ ἣτις ἔχει κατατεθεῖ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἣς δύνανται νὰ λάβωσι: οὕτως οἱ βουλομένοι. Ἐν Ἱ. Μονῇ Προφήτου Ἡλιοῦ τῇ 8ῃ Φεβρουαρίου 1927.

Τὸ ἡγούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γαλατάκη Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίησις ἑξακοσίων (600) ζυγίων καυσόξυλων ἐξ ἐλαίων συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους γυγγραφῆς υποχρεώσεων ἣς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Κόδοις τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ οικονομικοῦ Ἐφόρου Χαλκίδος ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 13ῃ τοῦ μηνὸς Μαρτίου Ε. Ε. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας δέχρη: τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οὐδὲποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ ἑκάστῃ νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης ἐν Λίμνῃ πρὸς τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἄχρις ἐπιτελέσεως ἀποτελέσματος. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 6 Φεβρουαρίου 1927.